

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος (Ψαλμ. 117, 14)

Ψαλῷ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω. (Ψαλμ. 145, 2)

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΦΙΠΠΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΦΟΝΕΥΤΗΝ ΣΚΥΛΟΓΙΑΝΝΟΥ

Ἀθῆναι 2020

Ὁ ἔφιππος Ἅγιος Δημήτριος ἐπιφέρει καίριο πλήγμα στὸν πολεμοχαρῆ Σκυλογιάννη.

Ἡ πιὸ διαδεδομένη εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τὸν παριστᾷ «καβαλλάρη» σὲ κόκκινο ἄλογο, νὰ κτυπᾷ μὲ τὸ ἀκόντιό του ἓναν ἐχθρό. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν πολεμοχαρῆ τσάρο τῶν Βουλγάρων Ἰωαννίτζη, τὸν γνωστὸ στοὺς Βυζαντινοὺς «Σκυλογιάννη». Ὁ θάνατός του κατὰ Θεία Δίκη ἔγινε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1207, τὶς παραμονές τῆς ἐπιθέσεώς του στὴν Ἀγιοδημητριοφρούρητη Θεσσαλονίκη μας. Δὲν σκότωσε, λοιπόν, μὲ τὰ ὄπλα του ὁ Ἅγιος τὸν Σκυλογιάννη, ἀλλὰ δι' εὐχῶν τοῦ Ἀγίου προστάτου τῆς πόλεως ὁ θάνατός του ἐπῆλθε ἀπὸ ἀσθένεια λίγο πρὶν ἐκεῖνος ἐπιτεθεῖ στὴν ὁμορφη καὶ πολύφερνη αὐτὴ νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ.

Ὁ Σκυλογιάννης, λοιπόν, πέθανε ἀπὸ πλευρίτιδα, ἀλλὰ ὁ θάνατός του ἀποδόθηκε σὲ παρέμβαση τοῦ Ἀγίου, τοῦ φρουροῦ καὶ προστάτου τῆς Πόλεως, Μυροβλύτου, Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου.

Σὲ ἱστορικὸ κείμενο τοῦ Σταυρακίου ἀναφέρεται ὄραμα, ὅπου ὁ Ἅγιος ἐμφανίσθηκε νὰ ρίχνει τὸ κοντάρι του στὸν σκληρὸ πολιορκητὴ, γιὰ νὰ σώσει τὸν λαὸ τῆς πόλεώς του.

Τὸ παράδοξο εἶναι ὅτι τὸ βουλγαρικὸ ἔθνος τίμησε τρομερὰ τὸν Ἅγιο Δημήτριο, τὸν θεώρησε προστάτη του, ἐμψυχωτὴ του κατὰ τὴν τουρκοκρατία, καὶ μάλιστα βουλγαρικὴ βιογραφία του ἀναφέρει, κάνοντας ἀναχρονισμό, πὼς ὁ πατέρας του ἦταν Βούλγαρος. Αὐτὸ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὸ πὼς οἱ Βούλγαροι ἔβλεπαν τὸν Σκυλογιάννη, ἀφοῦ τίμησαν καὶ οἰκειοποιήθηκαν τὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς, ἔβαλε τέρμα στὴν βασιλεία τοῦ δικοῦ τους βασιλιά.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἡ Θεσσαλονίκη βλέπει τὸν ἀνύστακτο προστάτη της, τὸν ἐλευθερωτὴ της, ἀφοῦ ἡ ἀπελευθέρωσή της ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1912 συνέπεσε μὲ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης του. Ἡ εἰκόνα τοῦ ἐφίππου Ἀγίου Δημητρίου, πάνω στὸ κόκκινο ἄλογο, ἀγαπήθηκε πολὺ, γιὰτὶ ἐνσαρκώνει τὰ ἑλληνικὰ ιδεώδη τῆς παλληκαριᾶς καὶ τῆς λεβεντιάς.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΦΙΠΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΦΟΝΕΥΤΗΝ ΣΚΥΛΟΓΙΑΝΝΟΥ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ ΚΣΤ΄ Ὀκτωβρίου.

Ποίημα Δρος Χαράλαμπος Μ. Μπούσια

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ Θεὸς
Κύριος, ὡς συνήθως, καὶ τὸ ἐξῆς·

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Μεγαλομάρτυς, ἀρετῆς ὑψηλὸς,
Θεσσαλονίκης γεραρὲ πολιοῦχε,
αὐτῆς ὁ τὸν ἐπίβουλον συντρίψας ἐχθρὸν
χάριτι τῇ θεῖα σου, ἀθλητὰ τροπαιοῦχε,
θαυμαστὲ Δημήτριε, χριστωνύμων προστάτα,
ἐκδυσωπῶν μὴ παύσῃ τὸν Θεὸν
ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σὴν ἄθλησιν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν, οἱ ἀνάξιοι.
Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα
τίς ἡμᾶς ἐρῶσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σφῆξαι ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·
" Δημήτριε, Θεσσαλονίκης εἰ προστάτης. Χ. "

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δημήτριε, φύλαξ καὶ ἀρωγὸς
Θεσσαλονικέων
πέλων ἄγρυπνος, ἑσαεὶ
συντήρει σὴν πόλιν ἐπιβούλων
ἐχθρῶν, Χριστοῦ στρατηλάτα, ἀπήμονα.

Ἡγίασας αἵματος ἐκροαῖς,
 Δημήτριε Μάρτυς,
 χθόνα νύμφης Θερμαῖκοῦ,
 ἄει καταφεύγουσαν ἐν δίναις
 καὶ συμφοραῖς ἐναργεῖ προστασία σου.

Μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν,
 Δημήτριε, θραῦσαι
 ἐπιβούλων ἡμῶν ὄφρυν,
 ὁ θραύσας αὐτὴν Σκυλογιάννου,
 τῇ οὐρανόθεν δοθείσῃ σοι χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάντων ἐν δίναις καταφυγή,
 βοήθει, Παρθένε,
 τοῖς τιμῶσί σε εὐλαβῶς,
 καὶ σπεύδουσι σῇ ἐπιστάσι
 ἐν περιστάσεσι, Λαοδηγήτρια.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τεῖχος καὶ προστασία
 σὲ ἀληθῶς ἔγνωμεν
 Θεσσαλονικεῖς ἐν κινδύνοις,
 Μάρτυς Δημήτριε,
 ἐν μάχαις τὸν κατ' ἐχθρῶν
 περιφερόμενον πλῆθος
 εὐσεβούντων ἔφιππον
 προασπιζόμενον.

Ῥῦσαι πάντας εὐχαῖς σου
 μαρτυρικαῖς θλίψεων
 Θεσσαλονικέων χορείας
 τάχος, Δημήτριε,
 ἐξ ἐπιβούλων δεινῶν
 αὐτὰς ὁ σῶζων ἀπαύστως,
 τὰς ὡς ἀντιλήπτορα
 ὑμνολογούσας σε.

Ἰσχυρόν σε προστάτην
καὶ ἄρωγόν τάχιστον
Θεσσαλονικέων ἡ πόλις
ἔχει, Δημήτριε,
σὲ τὸν δυνάμει Θεοῦ
ὄφρυν τοῦ Σκυλογιάννου
ἐπηρμένην θραύσαντα,
Μάρτυς πολύαθλε.

Θεοτοκίον.

Εὐεργέτην τεκοῦσα
ἡμῶν ψυχῶν, Δέσποινα,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, Παναγούδα,
κόσμου διάσωσima,
δὸς οὐρανόθεν ἡμῖν
εὐεργεσίας σου πλοῦτον
Δημητρίου Μάρτυρος
θείαις ἐντεύξεις.

Διάσωσον
Θεσσαλονίκην, Δημήτριε, μυροβλύτα,
ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν, Μάρτυς ἔφιππε,
ἧς πέλεις προστάτης καὶ πολιοῦχος.

Ἐπίβλεψον
ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἵτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Ελευθερωτὰ Θεσσαλονίκης Ἄγιε,
ὁ σπεύδων ἀεὶ ἐπὶ τειχῶν ὡς ἔφιππος
εὐσταλὲς Δημήτριε,
βοηθῆσαι πᾶσι τιμῶσί σε
ἀμυνομένοις, Μάρτυς, εὐσεβεῖς
παθῶν καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Θαυματόβρυτε Ἄγιε,

Θεσσαλονικέων φρουρέ, Δημήτριε,
ἐπιβούλους καταδίωξον
ταύτης, ὡς προστάτην εὐφημούσης σε.

Εν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν
ἴσθι ἀντιλήπτωρ ταχύς, Δημήτριε,
ὁ Σκυλογιάννου μήνιδος
τὴν Θεσσαλονίκην λυτρωσάμενος.

Σῶσον ἐν περιστάσεσι
τὴν Θεσσαλονίκην, στεῖρὲ Δημήτριε,
καταφεύγουσαν σὴ χάριτι
καὶ ὡς πολιοῦχον ἀνυμνοῦσάν σε.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας ὡς ἄβυσσον
σὲ ὕμνολογοῦντες, Θεογεννήτρια,
σὴν ἀντίληψιν αἰτούμεθα,
τῶν Χαλκέων σέμνωμα περὶδοξον.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἀριστε Χριστοῦ
στρατιῶτα, ὁ τῇ λόγχῃ σου
πρεσβειῶν συντρίβων ἔπαρσιν ἐχθρῶν,
διαφύλαττε ἡμᾶς αὐτῶν ἀπήμονας.

Λόγχευσον ἡμῶν
πάθη λόγχῃ σου, Δημήτριε,
ἐπιβούλους ὡς ἐλόγχευσας ἐχθροὺς
τῆς λαμπρῶς Θεσσαλονίκης εὐφημούσης σε.

Ολη σε ψυχῇ
μεγαλύνομεν, Δημήτριε,
θεοδώρητον ὡς ἐλευθερωτὴν
ἐξ ἐχθρῶν Θεσσαλονίκης, γενναιοτάτον.

Θεοτοκίον.

Νίκας κατ' ἐχθροῦ
δίδου πᾶσι τοῦ ἀλάστορος,
Παναγία Θεοτόκε, Δεξιᾷ,

Δημητρίου Μυροβλύτου παρακλήσεσι.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Ἰλέωσαι τὸν Χριστόν, Δημήτριε,
τοῖς ἐν ὕμνοις σε τιμῶσιν εὐτάκτοις,
ἐχθρῶν ὡς πόλεως Θεσσαλονίκης
ὀλέτην, οὗς στρατιώτης ὡς ἔφιππος
ἐλόγγευσας λόγχῃ εὐχῶν
σῶν θερμῶν πρὸς Θεὸν τὸν εἰρήναρχον.

Κατάστειλον ἐπιβούλων πίστεως
καὶ πατρίδος σου, τῆς Θεσσαλονίκης
ὁρμάς, Δημήτριε Μεγαλομάρτυς,
Σκυλογιάννου ὁ λόγχῃ σου φρύαγμα
λογχεύσας, ἔφιππε Χριστοῦ
στρατιῶτα ἐν μάχαις ἀήττητε.

Ἡ χάρις σου ἐκδιώκει ἅπαντας
τοὺς ἐχθροὺς Θεσσαλονίκης, ἧς πέλεις
φρουρός, Δημήτριε, καὶ πολιοῦχος,
περιπολῶν τὰς ἐπάλξεις ὡς ἔφιππος
τῆς πόλεως καὶ θαυμαστῶς
ἐπιβούλους λογχεύων θεώμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ μέλομεν εὐλαβῶς ἐκάστοτε
Θεσσαλονικέων δῆμοι, Παρθένε,
Πάντων Ἐλπίς, καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν
τὴν σὴν εἰκόνα ἁρτίως δακρυσάσαν
ἐν Κωνσταντίνου τῷ Ναῷ
τοῦ Μεγάλου, πιστῶν ὡς προσφύγιον.

Διάσωσον

Θεσσαλονίκην, Δημήτριε, μυροβλύτα,
ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν, Μάρτυς ἔφιππε,
ἧς πέλεις προστάτης καὶ πολιοῦχος.

Ἀχραντε,

ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῶρησίαν.

Αἵτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.
Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Μεγαλομάρτυς Κυρίου, Δημήτριε,
 περιπολεύων μὴ παύσῃ ὡς ἔφιππος
 Θεσσαλονίκης τὰ τεῖχη τῆς πόλεως
 καὶ ἐκδιώκων ἐχθρούς, γενναιότατε,
 Σκυλογιάννην ὡς πάλαι σκαιότατον.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Θαυμαστός, ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.
Στίχος. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον· Κατὰ Ἰωάννην (Κεφ. ιε΄ 17-27, ιστ΄ 1-2).
Ζήτηι εἰς τὴν Λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου
 πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
 ἐξάλειψον τὰ πλήθη
 τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου
 πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
 ἐξάλειψον τὰ πλήθη
 τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.
Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ
 κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Μάρτυς γενναιότατε,
 τῆς στρατιᾶς τοῦ Κυρίου
 στρατιῶτα ἔνδοξε,
 θαυμαστὲ Δημήτριε,
 λόγχῃ θείᾳ σου
 τοὺς ἐχθροὺς λόγχευσον
 Θεσσαλονικέων,
 διαθέρμοις σου δεήσεσι
 πρὸς τὸν Θεάνθρωπον,
 κλῆσιν Οὐ τρανῶς ὡμολόγησας
 ἀπίστων κατενώπιον
 καὶ τοῦ μαρτυρίου διώδευσας

δι' Αὐτὸν τὴν τρίβον,
ὡς Νέστορα ἠϋλόγησας σεμνῶς
τὸν μαθητὴν σου πρὸς θρίαμβον
τοῦ Λυαίου, γίγαντος.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου.....

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εὐσταλὲς στρατιῶτα
στρατιᾶς τοῦ Ὑψίστου,
σεπτὲ Δημήτριε,
τῶν πίστει προστρεχόντων
τῇ θεῖα χάριτί σου
ἀλγηδόνας κατάπαυσον,
Θεσσαλονίκης φρουρὲ
καὶ φύλαξ καὶ ἀκέστορ.

Ισχυροὺς κατ' ἐχθίστου
δεῖξον τοὺς ἀνυμνοῦντας
τὴν σὴν ἐνάθλησιν,
Δημήτριε, ὁ χάριν
λαβὼν Σκυλογιάννου
ἐδαφίσαι τὴν ἔπαρσιν,
Θεσσαλονίκης, τῆς σῆς
πατρίδος, ἐπιβούλου.

Πέμψον πᾶσι σὴν χάριν
ὑμνηταῖς σου, ὀπλίτα
Χριστοῦ, Δημήτριε,
καὶ Θεσσαλονικέων
χορείαις ἐξαιρέτως,
ταῖς σπευδούσαις σῇ χάριτι
καὶ προσκυνούσαις πιστῶς
σοῦ μαρτυρίου τόπον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι πάντας, Παρθένε,
δυσθυμίας καὶ βλάβης
τοῦ παναλάστορος
πρεσβείαις Δημητρίου
τοῦ μυροβλύτου, Μῆτερ,
Παναγούδα πανύμνητε,

τοὺς καθ' ἑκάστην πληθὺν
ὑμνοῦντας σὼν χαρίτων.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Οδήγει πάντας
πρὸς ἀτραποὺς σωτηρίας,
προσκυνοῦντας, Δημήτριε, τάφον
ἐν Θεσσαλονίκῃ,
τὸν μυροβλύζοντά σου.

Σκυλογιάννην
ὁ θανατώσας εὐχαῖς,
τὸν ἐπίβουλον Θεσσαλονίκης,
τήρει ἐλευθέρους
ἡμᾶς χαμαιζηλίας.

Τῆς ἐλευθέρας
Θεσσαλονίκης προστάτην,
νῦν Δημήτριον ὕμνοις τιμῶμεν,
στρατιᾶς Κυρίου
ὥς ἔφιππον ὀπλίτην.

Θεοτοκίον.

Αεὶ εὐλόγει,
Φανερωμένη Παρθέने,
θαυμασίων σου μέλποντας πλῆθος
καὶ θεοπειθέσι
προσφεύγοντας λιταῖς σου.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς σοὺς ἰκέτας τήρει
ἄσινεῖς ἐχθίστου
ἐπιβουλῆς, μυροβλύτα Δημήτριε,
Θεσσαλονίκης προστάτα καὶ φύλαξ ἄγρυπνε.

Η τῆς Θεσσαλονίκης
πόλις καταφεύγει
σῇ ἀρρῶγει προστασίᾳ, Δημήτριε,
ἣν ἐξ ἐχθρῶν ἐπιβούλων ἀπηλευθέρωσας.

Σκυλογιάννου μῆνιν

πολεμάρχου, Μάρτυς,
αίμοχαροῦς ἑδαφίσας, Δημήτριε,
Θεσσαλονίκης προστάτης ὥφθης ἀνύστακτος.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ μὴ διαλείπης
δεομένη, Μῆτερ,
ὑπὲρ ἡμῶν, πίστει μακαριζόντων σε,
Αὐτοῦ ὡς θρόνον, Παρθέने, Ἀχειροποίητον.

Ἄξιόν ἐστι....καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Σύμμορφος γενόμενος τῶν παθῶν
τοῦ Χριστοῦ ἐτρώθης
λόγῃ, ἔνδοξε, σὴν πλευρὰν
καὶ Θεσσαλονίκης
ἡγίαςας τὴν χθόνα
αἱμάτων σου τοῖς ῥείθροις,
πάνυ Δημήτριε.

Λόγῃ τὴν πλευρά σου, Μάρτυς, τρωθεὶς
καὶ ταῖς σαῖς ῥανίσι
τῶν αἱμάτων πορφυρωθεὶς,
μυροχεῦμον, θεῖε
Δημήτριε, ἐπώφθης
ἀδάμαστος ὀπλίτης
Κτίστου τῆς πίστεως.

Χαίρει προστασία σου ἀκλινεῖ
ἡ Θεσσαλονίκη,
ἀντιλήπτωρ ἥς καὶ φρουρὸς
ἄγρυπνος ὑπάρχεις,
Δημήτριε στερρόφρον,
τῆς πίστεως Κυρίου
Μάρτυς μέγалаθλε.

Ἐκ τοῦ πολεμάρχου ἐπιβουλῆς
τοῦ Σκυλογιάννου
πόλιν ἔσωσας θαυμαστῶς
τῆς Θεσσαλονίκης,
Δημήτριε, ἥς πέλεις

ἐλευθερίας, Μάρτυς
ἔφιππε, πρόξενος.

Σὲ Χριστὸς ἐδόξασε θαυμαστῶς
τῇ μυροβλυσίᾳ
θείου τάφου σου, ἀθλητὰ
τοῦ Χριστοῦ ἀνδρεῖε,
Δημήτριε, καὶ ῥύστην
ἐν τοῖς κινδύνοις πάντων
ἔδειξε πρόμαχον.

Φρούρει καὶ ἀγίαζε ἀκλινῶς
Θεσσαλονικέων
δήμους σπεύδοντας ἐν δεινοῖς,
ἔφιππε ὀπλίτα,
Δημήτριε, σῇ σκέπῃ
καὶ ἀντιλήψει θεία
ἐν περιστάσεσι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου
ποιήσατε πρεσβείαν
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

**Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. ᾠχος γ'.**

Μέγαν εὗρατο ἐν τοῖς κινδύνοις
σὲ ὑπέρμαχον ἢ οἰκουμένη,
Ἀθλοφόρε, τὰ ἔθνη τροπούμενον.
Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν
ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνοντας τὸν Νέστορα·
οὕτως, Ἅγιε Μεγαλομάρτυς Δημήτριε,
Χριστόν, τὸν Θεόν, ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον. ᾠχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐσταλὲς στρατιῶτα Χριστοῦ τῆς πίστεως,
Θεσσαλονίκης προστάτα

καὶ πολιοῦχε σεπτέ,
ἀκατάβλητε Δημήτριε, δυνάμεως
ὁ πλήσας Νέστορα σεμνὸν
θείας, πλήρωσον ἡμᾶς
ἰσχύος πατήσαι πλάνον
ὥς μυροβλύτην τιμῶντας
σὲ καὶ χαρίτων κρήνην ἄφθονον.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ως ἱππέα κατεῖδόν σε, γενναιότατε,
περιπολεύοντα τείχη
Θεσσαλονίκης μακρὰ
καὶ ἐχθροὺς αὐτῆς στερῶς καταδιώκοντα,
πλήθη, Δημήτριε, πιστῶν,
φύλαξ, ἐλευθερωτά,
προστάτα καὶ πολιοῦχε
τῆς σῆς ἐνδόξου πατρίδος,
ἀεὶ σπενδούσης τῇ σῇ χάριτι.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὸ ἐξῆς·

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ Ξύλου.

Μάρτυς, τοῦ σταδίου ἀριστεῦ,
ὁ Σκυλογιάννην νικήσας,
Θεσσαλονίκης δεινὸν
πόλεως ἐπίβουλον
ὀφθεῖς ὡς ἔφιππος
στρατιώτης ἀκρόπολιν
αὐτῆς ἐποπτεύων
καὶ συντρίβων φρύαγμα
αὐτοῦ τὸ ἄνομον,
σπεῦσον πάντας ἐλευθερῶσαι
ἐξ ἐχθροῦ παγίδων, τοὺς πίστει
σὲ ὑμνοῦντας, ἄλκιμε Δημήτριε.

Δέσποινα, πρόσδεξαι
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθην,

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον.

**Δημήτριε, κινδύνων ἐλευθέρωσον
Χρῆστον προσπίπτοντά σοι καὶ Χαραλάμπη.**

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ ΔΟΞΑ

ΤΩ ΜΟΝΩ ΑΛΗΘΙΝΩ

ΘΕΩ ΗΜΩΝ

Ἀριθμ. Καταλ. Π 811 / 13 - 1 - 20

**Εὔχου, ΔΗΜΗΤΡΙΕ, ΜΥΡΟΒΛΎΤΑ ΜΑΡΤΥΣ,
ὑπὲρ ὑγιείας Χρήστοῦ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΪΝΟΥ,
Πέτρου, Γεωργίου, χαραλαμπίας, ΒΑΛΕΝΤΪΝΑΣ
καὶ ὑπὲρ ψυχῶν ἀναπαύσεως
ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΑΣ, ΔΙΟΝΥΣΪΟΥ, ΧΡΙΣΤΪΝΗΣ,
Πέτρου, Μαρίας, Νικολάου, Ναταλίας,
Παύλου καὶ Ἀναστασίας**

Χρῆστος Μπέλμπας
Μαρωνείας 24-30,
104-44 Κολωνός
Ἀθῆναι